

[Vagn Bro.]

mer, naar Forespørgselen nyder Fremme, indtager, og derfor skal jeg for mit Vedkommende tillade mig at foreslaa, at der gives de udvalgsberettigede Partier eller dem, der i det hele taget vælges ind i et Udvalg, Adgang til at forhandle med den højtærede Justitsminister om det Forslag, han har fremsat.

Idet jeg mener, at en videre Forhandling paa nærværende Tidspunkt ikke er rimelig, tillader jeg mig at stille følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Tinget beslutter at nedsætte et Udvalg paa 15 Medlemmer til at modtage og indhente Oplysninger i Anledning af de i nærværende Forespørgsel omhandlede Forhold,

gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Tinget beslutter at nedsætte et Udvalg paa 15 Medlemmer til at modtage og indhente Oplysninger i Anledning af de i nærværende Forespørgsel omhandlede Forhold,

gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Valdemar Thomsen: Jeg skal ikke gaa dybt ind paa det af det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen fremførte eller underbygge Materialet, men efter at den højtærede Justitsminister har nægtet at gaa ind paa Sagen og dens nærmere Omstændigheder, finder jeg Anledning til at sige et Par Ord.

Den højtærede Justitsminister lagde stor Forargelse for Dagen, fordi Justitsministeriet er blevet angrebet af den ærede Forespørger. Med dyb Forargelse i Stemmen fastslog den højtærede Justitsminister, at det afgørende for Justitsministeriet altid er det saglige Skøn. Det bliver nødvendigt for mig at minde om Begivenheder, der tidligere har fundet Sted her i Tinget, at minde om, at den tidligere — ja, jeg kan godt sige den tidligere Regering — ikke altid — det samme gælder for øvrigt den tidligere Justitsminister — har taget det alt for nøje med berettiget Kritik.

I sin Tid fandt jeg, at det var min parlamentariske Pligt at rejse Kritik af et ministerielt Udvalgs Administration. Hvordan tog man nu paa det fra det overdemo-

kratiske Ministeriums Side? I Stedet for, som man skulde synes rimeligt i et folkestyret Land, at undersøge Sagen afgav Landbrugsministeren — det var vedrørende Kvægekspertsagen — en Redegørelse, der af 5 Dommere karakteriseredes som urigtig og misvisende. Nu er det selvfølgelig tilgiveligt at fejle, men i Stedet for at erkende dette søgte Landbrugsministeren — naturligvis med hele Ministeriets Tilslutning — gennem en politimæssig Undersøgelse at faa mig straffet. Desværre for Ministeren gav den iværksatte Undersøgelse til Resultat, at Ministeren personlig kom i Fare paa Grund af de foretagne Afsløringer og det ministerielle Udvalgs Transaktioner og paa Grund af Landbrugsministerens Ansvar over for alt dette.

Den ubehagelige Situation, som Ministeren dermed havde bragt sig i, danner en vis Parallel til det, her er foregaaet. Det medførte nemlig, at Landbrugsministeren ganske roligt skrev til Justitsministeriet som øverste Anklagemyndighed — Justitsministeriet har vi jo nu hørt er i den Grad uangribeligt, at det nærmest er formastelig Tale at komme ind paa det Spørgsmaal, men altsaa, saadan gik det til — og anmodede om, at man endelig ikke maatte tage Hensyn til det Resultat, Undersøgelsen havde givet, men kun til de Bortforklaringer, Ministeren og andre havde stillet paa Benene, og det er kompromitterende, ikke alene for Landbrugsministeren, men ogsaa for den daværende Justitsminister og for hele Ministeriet. Dette grundlovsstridige Indgreb, som kom efter denne Henstilling fra Landbrugsministeriet, medførte, at Sagen, Kreaturekspertsagen, fuldstændig ændrede Karakter, og at Slutresultatet blev en Dom, der ikke var nogen Dom, men en Diskussion for og imod, og hvor det hele gik op i det, som Ministeriet ønskede, nemlig i en højere Enhed af graat.

Det forsmædelige for Ministeriet — det synes jeg bør siges ved en Lejlighed som denne —, det forsmædelige for Ministeriet, der aabenbart blot regnede med, at det havde en kompakt Majoritet til sin Raadighed, laa deri, at det ikke engang selv vilde respektere den politiske Dom, der var blevet afsagt, en Dom, som saa afgjort var i Regeringens Favør. Der stod nemlig i den, at Honoraret til Storekspertørernes privat engagerede Sagførere ikke maatte betales af offentlige Midler, men paa Trods heraf lod Ministeren — og jeg gentager: selvfølgelig hele Ministeriet, Justitsministeren medregnet — disse Sagføreres Honorarer betale af Midler, der var betroet den højtærede Land-